

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΣ

Μουπανε μερικοί φίλοι πώς εΐτανε πατριώτης μου, πώς πέρασε ο δύστυχος τὰ περισσότερα τῆς ζωῆς του χρόνια στὰ ξένα και πώς τώρα γυρνοῦσε πίσω στὸ νησάκι μας. Εὐτὺς γεννήθηκε μέσα μου κάποια περιέργεια γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. "Ἦθελα σώνει και κλά νά τονε γνωρίσω. Κι μιὰ Κυριακὴ, σὰν τὸν εἶδα νὰ περπατῆ μονάχος στὴν προκουμαία τῆς Σμύρνης, δὲν εἰδίσασα νά τον σιμώσω, νὰ του πῶ ποιὸς εἶμαι και νά τον ἀρωτησω πὼς εἶτυχε νὰ μείνη τόσο καιρὸ στὴν κρῦρα ξενιτιά. Μοῦ πρότεινε νὰ καθίσουμε ἔξω ἀπὸ κανένα καφενεῖο γιὰ νὰ τα ποῦμε. Καθίσκαμε. Εἶταν προῖ ἀκόμα.

Στὴν ἀρχὴ τὸν κοίταξα κλά-κλά ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ πόδια. Θὰ εἶταν ἀπάνω κάτω σαρανταπέντε χρονῶν, λιγνός, μ' ἓνα πρόσωπο εὐγενικό, μὲ μεγάλα καστανά μάτια και μὲ κατὰμαυρο μουστάκι. Κι' ἀρχισα ἔπειτα νά του ζητῶ πληροφορίες διάφορες ἀπὸ τὴ ζωὴ του.

«Πρέπει νὰ σου πῶ τὴν ἱστορία ὅλη τῆς ζωῆς μου εἶπε κι' ἀρχισα ἀμέσως τὴ δῆγηση.

«Εἶδα κ' ἐγὼ, φίλε μου, τὸ φῶς κι' ἐνοιωσα τὴ ζωὴ στὸ ἴδιο μὲ σὲ νησάκι. Μικρὸς εἶμαι ἄρρανος ἀπὸ πατέρα. Τὰ πρῶτα γράμματα τῶμαθα ἀπὸ κάπιο παπᾶ. Δεκαπέντε χρονῶν βγήκα ἀπὸ τὸ σχολεῖο και ρίχτηκα μέσα στὸ καραβι. Ἀπὸ μικρὸ —εἰν' ἀλήθεια μ' εὐχαριστοῦσε ἡ θάλασσα. "Ἦθελα ἡ ζωὴ μου ὅλη νὰ ξεφυλλιστῆ ἀπὸ κὼ στὴν κουβέρτα τοῦ καραβιοῦ, κάτω ἀπὸ τὴ σικὰ πού ρίχνουν οἱ σταύρωσες τῶν σκοινιῶν και τῶν παννιῶν. Οἱ ἀνέμοι κ' οἱ φουρτούνες πού σ' ἄλλους προξενοῦν φόβους, στὴ δική μου τὴν ψυχὴ χαρίζαν κῆτι σὰ μέθης ναρουρίσματα γλυκά. "Ἦμουν—ἔλεγχον ὅλοι—γεννημένος γιὰ ναύτης. Μὰ μήπως δὲ κι' ὁ πατέρας μου κι' ὁ παππούς μου κι' ὁ πρόπαππὸς μου δὲν εἶταν θαλασσινοί; Τέλος πάντων ἔκαμα πολλὰ ταξίδια κ' εἶδα πολιτείες. Τὸ καλοκαίρι στὴ θάλασσα, τὸ χειμῶν στὴ γλυκειὰ πατρίδα. Τί ὁμορφὴ λές αὐτὴ τοῦ ναύτη τοῦ νησιῦ μας ἡ ζωὴ; Νὰ ταξιδεύη κανένας, νὰ θαλασσομαχαχῆ, νὰ μαλλῶνῃ μὲ τὴν ὀργὴ τῆς προβέντζας και μὲ τῆς τραμουτάνας τὴ μάνητα ὀχτῶ-ἐννιά μῆνες τὸ χρόνον, και νὰ μὲνη τρεῖς-τέσσερες μῆνες νὰ ζεσταίνεται μέσα στοῦ σπιτιοῦ τοῦ τῆ γαλήνη κοντὰ στὰ γαπημένα πλά-

— "ὦ, ὅπως ἡ ντάτουρας... θυμασκι, Μάσσα, πόσο οἱ ντάτουρας εἶναι ὁμορφοὶ στὸ μπαλκόνι μας, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μὲ τὰ μακρὰ τους ἄσπρα φύλλα, και τί μουρουδιὰ ξεχύνουνε γλυκειὰ, διαπεραστικὴ κι' ἀπιστη...

— "Ἀπιστὴ μουρουδιὰ εἶπατε, δεσποινίδα;

— Ναι, ἀπιστὴ. Γιατί ξεχονιάζασατε; Λένε πὼς εἶναι ἐπικίνδυνη, κι' ὥστόσο σὰς τραβάει. Γιατί ἔ, τι εἶναι κακὸ τραβάει και ξεγελάει; γιατί τὸ κακὸ μπορεῖ νάχη καλωσύνη;

— "ὦ! ὦ, πῶσαμε σ' ἀφαιρέμενες φιλοσοφίες, εἶπε ὁ Βερετιέφ.

— Ὁ κύριος ἔχει δικιο, εἶπε ὁ Ἀστακόφ. τὸ γυρίζετε τὸ ζήτημα. Θέλω νὰ εἶπῶ πὼς ἀπάγγειλα χτὲς στὴ Μαρία Παυλόβνα στίχους πού τῆς κάμανε ἐντύπωση, και μιὰ ἐντύπωση... μᾶλο πού εἶχε εἰπωμένα...

— Ἐμπρός, εἶπε ἡ Ναντέζντα γιὰ νὰ τελειώσῃ, ἀπάγγειλτε τους ἀκόμα μιὰ φορὰ.

Ὁ Ἀστακόφ πῆρε στάση κι' ἀπάγγειλε τὸ ποίημα τοῦ Πούσκιν.

— Πολὺ ἐμφατικό, εἶπε ὁ Βερετιέφ χωρὶς νὰ τὸ θέλει.

— Βρίσκεται τὸ ποίημα αὐτὸ πολὺ ἐμφατικό;

σματα πού. μ' ὅλη τὴν ψυχὴ του λατρεῖ και πού μαζί μ' αὐτὰ θὰ γιορτάσῃ χαρούμενος τὴς ὄνιρεμέ- νες τοῦ χειμῶνα σκόλες, πούναι στεφανωμένες μὲ τόσα ὠραῖα κι' ἀξέχαστα ἔθιμα!

Εἶχαν περάσει τέσσερα χρόνια ἀπ' τὸ πρῶτο μπακάρισμά μου μὲ καράβι. Εἶταν χειμῶνας· βρισκόμουν στὸ νησί και ξεχειμῶνιζα κοντὰ στὴ μανουῖλα μου. Μιὰ Κυριακὴ—ἄχ! πὼς νὰ κάνω νὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴν ἱστορία;—ἦρθ' ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ στὸ σπῆτι, πῆρα ἓνα κάθισμα, κάθισα κοντὰ στὸ παράθυρο και συργανούσα τὸ λιμάνι μας πού εἶταν γεμάτο ἀπὸ καράβια. Ἡμέρα, ἂν και Γεννάρη ἡμέρα, ἡλιόλουστη. Κ' ἔβλεπα ἀχόρταγα τῶμορφο πανόραμα πού ξετυλιγότανε μπροστὰ μου. Φαντάζεσαι τί χάρη εἶχε τὸ μοναδικὸ κείνο σύμπλεγμα τῶν καταρτιῶν, σημαιῶν, σκοινιῶν και ξαρτιῶν μέσα στὴν πλημμύρα τοῦ χαϊδευτικοῦ φωσιοῦ τοῦ ἡλιοῦ. Ἀξέφουο ἡ ματιὰ μου ἔπεσε στὸ παράθυρο ἐνὸς γειτονικοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ καθότανε δειλὰ και συνεσταλμένα ἓνα οὐράνιο πλασματάκι, μιὰ χιλιόμορφη μορφὴ δεκοχτῶ ἀπάνω-κάτω χρόνω. Δὲν τὴν ἤξερα, γιατί δὲν εἶχε ἀνατραφῆ στὴ γειτονιά μας· μεγάλωσε στὸ παλιὸ τους τὸ σπῆτι. Ἀχ! γιατί νὰ τὴν θυμοῦμαι ἀκόμη;... Ὅταν, φίλε μου, τὰ γεμάτα πάθος και ζωὴ γαλανὰ μάτια τῆς ἀντίκρυσαν τὰ δικὰ μου, ἐνοιωσα τὸ κορμί μου νὰ σπαρατῆ ἀπὸ κάποια ἡδονικὴ φρικίαση. Ἡ ἀχάριστη κόρη!... Ὅχι; δὲν εἶναι αὐτὴ ἀχάριστη· ἀχάριστος και σκληρὸς εἶναι ὁ κόσμος;... Ἐκαηκαν τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου... Πέρασαν τόσα χρόνια, μὰ ὁ πόνος μου εἶναι φρέσκος ἀκόμα... Ὅχι, ὄχι, δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Στάθηκε ἔδῳ, και καμῶθηκε πὼς θὰ σκύψῃ νὰ παρῆ ἓνα μολυβάκι πού τοῦπτεσε ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ἤθελε νὰ μου κρύψῃ κάπιο δάκρυ πού θόλωσε τὰ μεγάλα καστανά του μάτια.

«Μὰ κ' ἐκείνη, ξακολοθήσε σὲ λιγάκι, φάνηκε πὼς κῆτι πολὺ σοβαρὸ ἔπαθε, ὅταν ἀντίκρυσε τὴν ἐδικὴ μου ματιὰ. Μὲ θεωροῦσε πολὺ ὦρα, ὕστερα μοῦ χαμογέλασε ἀγγελικὰ κι' ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τέλειωσε. Ἡ κοσμοπόστρα ἀγάπη ράντισε τὰ πῶ γητεμένα της μύρα, τὰ φίλτρα της, στὴς ψυχῆς μας. Κι' ἀπὸ τότε ζούσαμε μὲ ματιές γλυκειές. Ὁ κόσμος ὅλος θαρροῦσαμε πὼς εἶταν δικὸς μας. Γιὰ μὰς λές κ' ἐξημέρωνε και βράδιαζε. Ἔτσι, μὲ τόσα θεόγλυκα ὄνειρα, περνοῦσε ὁ καιρὸς. ὦ! δὲν ὑπάρχει ἄλλο πρᾶγμα, φίλε μου, πικρό-

ρώτησε ὁ Ἀστακόφ.

— Ὅχι τὸ ποίημα. Συμπαθᾶτε με, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἀπάγγειλατε μ' ἀρκετὴ ἀπλότητα. Οἱ στίχοι λένε ἀρκετὰ μονάχοι τους. Δὲ λέω, μπορεῖ και νὰ γελιέμαι...

— Ὅχι, δὲ γελιέται ποτέ, διέκοψε ἡ Ναντέζντα.

— ὦ, τὸ ξέρουμε, εἶπε ὁ Βερετιέφ, εἶμαι στὰ μάτια σου καμιὰ μεγαλοφυΐα, γιομάτος ἀπὸ προτερήματα πού τὰ ξέρω ὅλα και μπορῶ ὅλα νὰν τὰ κάμω. Κατὰ δυστυχίαν ἡ τεμπελιά μου... ἀντιτίκεται, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Ἐξέρω κείνο πού ξέρω, εἶπε ἡ Ναντέζντα, σηκώνοντας τὸ κεφάλι.

— Κατὰ μὲνα, εἶπε ὁ Ἀστακόφ, δὲν τὸ φιλονικῶ, μπορεῖ νὰ ξέρτε καλύτερα ἀπὸ μὲνα· δὲν εἶναι τῆς δουλειᾶς μου.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συμπαθᾶτε, εἶπε ὁ Βερετιέφ μὲ κίνημα ἀνυπομονησίας.

Τούτη τὴ στιγμὴ τὸ παιχίδι τέλειωσε: "Α, ναι Βλαδίμηρε Σέργιεβιτς, εἶπε ὁ Ἰπατόφ σηκωνάμενος, ἓνας ἀπὸ τοὺς γειτόνους μας πολὺ ἄξιος και λαμπρὸς ἄνθρωπος, μοῦ εἶπε νὰ σὰς παρακαλίσω νὰν τοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ πάτε στὸ χορὸ του. Λέω χορὸ. Εἶναι δηλαδὴ μιὰ χορευτικὴ βραδειὰ,

τερο ἀπὸ τὴν ἐνθύμηση μιᾶς εὐτυχίας σβυσμένης!...

"Ἀκουε. Πέρασαμε δυὸ μῆνες ἔξωχα, ἀγαπημένα, ζηλευτὰ. Κανένας δὲν ἤξερε τὸ κρύφιο μυστικὸ μας. Τὴ λίμνη τῆς χαρᾶς μας δὲν ἐρρυτίδωνε οὔτε τὸ παραμικρὸ κυματάκι. Μὰ μὲ πόσῃ ἀπονιά ἐρχεται πάντα ὁ καιρὸς νὰ μαράνη τῆς εὐτυχίας μας τὰ ρόδα! Ἐνα βράδυ—δύσεχο βράδυ!—τραβούσα ἀπ' τὸ γιὰλὸ γιὰ τὸ σπιτάκι μου. Ἐκείνη—Χρῶσω τῆνε λέγανε—στεκότανε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Ἀμα μὲ εἶδε νὰ περνώ μ' εἰμίωσε και μ' ἓνα τεχνικὸ κίνημα μούβαλε στὸ χέρι ἓνα γραμματάκι. Τὸ διάβασα ὅταν ἔφτασα στὸ σπῆτι μου. Νὰ τί ἔγραφε· τὸ θυμοῦμαι ἀκόμη ἀπ' ὄζω. «Νικολάκη μου, δὲν ξέρεις τί ὀποφέρω. Πρόκειται νὰ μ' ἀρραβωνιάσουν. Ὁ Θεὸς νὰ μὴν το δώσῃ. Εἶμαι καταλυπημένη. Ἀχ! τί νὰ κάνω; Ἀν ἐγὼ ἀρραβωνιαστῶ μ' ἄλλον, σὺ τί θὰ γίνης; Μὰ μπορῶ και ν' ἀντισταθῶ ἢ νὰ πῶ ἓνα λόγο; Τὰ ξέρεις τὰ ἔθιμά μας τὰ καταραμένα». Μόλις τὸ διάβασα, φίλε μου, ἐνοιωσα νὰ μου σκεπάζῃ τὰ μάτια ἓνα σκοτάδι, και νὰ μου τρώῃ τὴν καρδιὰ ἓνας βαθὺς πόνος. Ὅλη κείνη τὴ νύχτα κυλιόμουν ἀγρυπνος στὸ κρεβάτι μου. Τὸ πρῶτ' ἄμα μὲ εἶδε ἡ μανουῖλά μου ἡ φτωχὴ,—ἡ μάννα μου πού δὲν εἶχε ἄλλο τίποτα στὸν κόσμον ἀπὸ μὲνα,—κατακίτρινο, μ' ἐρωτοῦσε ἀνήσυχη ἂν εἶμουν ἀνήμπορος. Τῆς εἶπα πὼς εἶχα μιὰ μικρὴ ἀδιαθεσία. Ὑστερα νύθηκα και κατέβηκα στὴν ἀγορὰ. Ἐκεῖ—ὠμίμενα—ἔμαθα πὼς ἀρραβωνιάσαν τὴ Χρῶσω οἱ γονιοὶ της μὲ κάπιο καπετανόπουλο. Ἐτρεξα στὸ σπῆτι· εὐτὺς λυσοσασμένος. Βλαστημώντας τὴν κοινωνίαν και τοὺς ἀνόητους νόμους της πῆρα, χωρὶς τὴ θέληση τῆς μάννας μου, τὰ ρούχα μου κ' ἐφυγα στὴ Σμύρνη χωρὶς, ἀπ' τὸ θυμὸ μου, νὰ της φιλήσω τὸ χέρι. Ἀπὸ κεί πῆγα στὴν Ἀμερικὴ, ὅπου ἔκανα τὸ ναύτη παραπάνω ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνια. Εἶναι σωστὸ πὼς συχνὰ τῆς ἔγραφα τῆς μητέρας μου και συχνὰ τῆς ἔστελνα χρηματάκια. Μὰ κ' ἐκείνη μοῦγραφε ταχυκλιώτατα. Τὰ γράμματα τῆς ἐκείνα! Μὲ πόσα δάκρυα εἶταν περρυμένα! Μοῦγραφε πάντα και μοῦγραφε νὰ γυρίσω πίσω στὸ νησάκι μας, νὰ με δῆ. Νὰ σου πῶ, θὰ τόκανα· μὰ κάποια δύναμη ἀνυπότακτη μούφραζε τὸ δρόμο. Πρὶν ὅμως ἀπὸ δυὸ μῆνες ἔμαθα πὼς ἀπ' τὴν ξενιτιά μου ἡ ἀμοιρὴ μου μάννα πέθανε. Περιέργο! Ἀπὸ τότες ἡ φόνισσα κείνη δύναμη χάθηκε ἀπὸ μπρός μου.... Ἀλλοίμονο! Ἀθελά μου φάνηκα κακὸς κι' ἀχάριστος στὴ μάννα μου. Ἀ-

χωρὶς ταιριμῶνες. Ὁ ἀρχότανε νὰ σὰς προσκαλίσῃ ὁ ἴδιος, μὰ φοβήθηκε μὴ και σὰς ἀνησυχίσῃ.

— Συμπαθᾶτε με, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀστακόφ, πρέπει νὰ γυρίσω σπῆτι μου.

Τί πιστεύετε τάχα; αὐριο θὰ δοθῇ ὁ χορὸς γιὰ τὴ γιορτὴ του. Ὅταν τοῦ κάμετε τόση εὐχαρίστηση! Καὶ δὲν εἶναι παρὰ δέκα βέρτσια ἀπὸ δῶ. Ἄ θελτε πάμε μαζί.

— Καὶ μπορεῖτε, διέκοψε ἡ Ναντέζντα, νὰ μ' ἀγγαζάρετε ἀπὸ τώρα γιὰ τὴς καντρίλιες. Οἱ ἄλλοι χοροὶ εἶναι τώρα πιασμένοι.

— Εἶσατε πολὺ καλοί. Καὶ γιὰ τὴ μαζούρκα εἶσατε ἀγγαζαρισμένη;

— Ναι... ὄχι, ὄχι. Εἶμαι λεύτερη.

— Τέλος θάχω τὴν τιμὴ...

— Ὅ πατε λοιπὸν στὸ χορὸ πολὺ καλὰ, μ' εὐχαρίστηση.

— Μπορῶ, φώναξε ὁ Ἰπατόφ, ὁ Ἀκελίνας θὰ καταμαγευτῆ· φώναξε λοιπὸν μπράβο, Μποντριακόφ!

Ἡ ψυχὴ τῆς τσέπης θέλησε ὅπως πάντα νὰποκριθῆ σιωπηλὰ, μὰ πιστεύε καλὸ πὼς ἔπρεπε νὰκουστῆ ἓνα μπράβο κούφιο και φλεματικό.

★

Θελά της κ' ή Χρύσω φάνηκε σε μένα θπιστη γιατί ξέρεις πώς στον τόπο μας για τέτοια ζητήματα το κορίτσι μήτε να πη τίποτα μπορεί μήτε να κάνει.....»

— Και τώρα πώς, λένε, για την πατρίδα.

— Ναι, φίλε μου, τώρα πάω στο νησάκι μου να χύσω ένα δάκρυ μετανόιας στον τάφο της μανούλας μου κ' ένα δάκρυ συχώρεσης στα χαλάσματα του βωμού της πρώτης μου αγάπης.

Καστελλόριζο.

MIX. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΘΑΙΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Βλάχικο)

Το βράδι με βαθύπονο τραγουδάς ή καρδιά σου και τόσο το τραγούδι της είτανε πικραμένο, που ζύπνησαν τα λουλουδά θλιμένα για να πούνε: Πιά είν' ή δύστυχη καρδιά που τραγουδά το βράδι;

"Ότα χαλνάνει μια φωλιά την κλαίει ή αγέρας και τα πουλάκια λένουνε στον ήλιο που θα δώσει: "Όμορφα τραγουδήσαμε τις λαμπρές σου αχτίδες.

"Από έρωτα πολύ ποφέρνει ή καρδιά μου.

Μέσ' στα πράσινα τα στάρια ήρθε μια κοπελιά και σαν μεϊδε πικλιάρει μούπε πώς θα μου μιλήσει λόγια, λόγια τρυφερά πουθενά ναί' ολο γλυκά, ολο χαδι, ολο γηραιά. Και μου είπε μέσ' στα στάρια, μέσ' στα βόδα τα πολλά: Πώς θάναι το μνημούρι μου, πια άνθια θα φυτρώσουν απάνωθι σάφτό.

Τί θα ειπεί ή τάφος μου βλέποντας πια πεθαίνω με τόση έγκαρίστηση!

Θέλω βαθύς ναίαι ήφτος, βαθύς να μην άκούω πια την άσχημη λαλιά σου, μήτε κείνα που ή άνεμος στα λουλουδάκια λέει, μήτε του παραθύρου σου το χτύπο να άκούω πότα φυσάει με όρμη τάνοίγει ή αγέρας.

Το βράδι με βαθύπονο τραγουδάς ή καρδιά σου και τόσο το τραγούδι της είτανε πικραμένο, που ζύπνησαν να λουλουδά θλιμένα για να πούνε: Πιά είν' ή δύστυχη καρδιά που τραγουδά το βράδι;

Νοέβρης, 1906

Μεταφρ. Ν. Α. ΖΑΧΑΡΙΑ

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10. — Για το Έξωτερικό
φρ. χρ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κιάθκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Όπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιδόρομθ, (Όφθαλματρείο), Βουλής, Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Έξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου [όδος Σταδίου, άντικρθ στη Βουλή]. Στο Βόλο, βιβλιοπωλείο Χριστόπουλου.

"Η συντροπή πλερώνεται μπριστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

της Βουλής ή κ. Λεβίδης! "Ένα γραμματάκι που δημοσιεύεται στη στήλη της «Κοινής Γνώμης» μās γλυτώνει από τον κόπο να χαραχτηρίσουμε με περισσότερα λόγια μιά τέτια περίφημη και πετυχημένη έκλογή. Της άξιζε σ' αλήθεια της Βουλής μας ή Λεβίδης για πρόεδρος και τάξιζε και του Λεβίδη το προεδρική. "Ο μεγαλύτερος κοινοβουλευτικός φαφλατάς, ή αντιβασιλικώτατος, δια βρίσκεται έξω από την έξουσία, και βασιλικώτατος διαν άρπάξει κανένα ύπουργείο, ή κρατώντας στο ένα του χέρι την κόκκινη σκούφια του Ροβεσπιέρου και σ' άλλο το κουδουνάτο σκουφάκι του Ριγγολέτου, ή περίφημος και τρομερός κ. Λεβίδης έπρεπε να νεβεί τόσο ψηλά για να μās πείσει πώς στο πολιτικό χωράφι μας ή καλύτεργεια της δημοκρατίας πιτυχαίνει τρομαχτικά. "Οι πολιτικοί μας, ανάγκη ναν το μολογή-

σουμε, αγωνίζονται όχι να ίσοπεδώνουν αλλά να κουρελιάζουν δια τάξιωματα. "Το άξιωμα του προέδρου της Βουλής, αν και πέρασε απ' αυτό ή κ. Μπουφίδης και μερικοί άλλοι, κάπως βασιλιάτανε ακόμα. Νά όμως σήμερα που ή Βουλή μας, εκλέγοντας τον κ. Λεβίδη για πρόεδρό της, έρχεται ναν το ρήξει ή ποιδήποτε κι αυτό το άξιωμα και ναν το φέρει στην ίδια καταντία με τάλλα. "Άξιζει να χολοσκάνουμε για αυτό ή ναν την ευχαριστήσουμε;

ΣΥΦΩΝΗΣΕ

ή κ. Λεμοάν με τον κ. Ζωγιο στην άρώστεια του κ. Πεσματζόγλου ή όχι; "Έδωκε ή κ. Λεμοάν συνέντευξη στις φημερίδες ή δεν έδωκε; Μίλησε ή κ. Λεμοάν για τους γιατρούς της "Αθήνας ή διέ μίλησε; Διτάζει ή κ. Λεμοάν να φάει μακαρόνια και ψητό της σούβλας ή κ. Πεσματζόγλου ή όχι; Βρήκε ή κ. Λεμοάν δξεία τη λευχαιμία του κ. Πεσματζόγλου ή χρονία;

Νά τα σπουδαία ζητήματα που βάλθηκε να λύσει ή "Αθηναίτικος τύπος από τη στιγμή που πάτησε ή χριστιανός αυτός το πόδι του στην "Αθήνα ίσαμε τη στιγμή που γράφουμε τις άράδες αυτές. Γραφήκανε άρθρα πάνω σ' άρθρα, δημοσιεύτηκανε άπανωτές διάφρεσες (να μιά λέξη με χρόνια λευχαιμία!), διαμαρτύρησες, βρισκοπήματα, κι όμως τα σπουδαία αυτά ζητήματα μείνανε σκοτεινά, σκοτεινότερα, και θα μείνουνε σ' αιώνα τον άπαντα. όσο υπάρχουνε Ρωμαίικες φημερίδες, που άδύνατο να μάθει κανείς απ' αυτές την αλήθεια, άφου όλες τους πάσχουν αγίατρευτη ψευτο-λευχαιμία.

"Ο κ. Λεμοάν άξιζε να πλερώσει γερά ναν του τά μεταφράσουν όλα όσα γραφήκανε πάνω σ' αυτή την ύπόθεση, για να γελαίει σ' όλη του τη ζωή. "Εμείς δε γελάμε γιατί τέχουμε συνηθίσει πια τά τέτια.

ΚΑΠΙΟΣ

φίλος άπορεί (έτσι τουλάχιστο μās γράφει) με τον κ. Ξενοπούλο που ενώ, λέει, τις προάλλες έγραψε στο «Νουμά» ευχαριστώντας τον Ταγκόπουλο που του διορθώνει τάρθρα του και του τά φέρνει σε κανονική δημοτική, τώρα στα τελευταία «Παναθηναία» κάθεται και κοροϊδεύει, γράφοντας για το βιβλίο του κ. Βουτετακη, τη γλώσσα που μεταχειρίζονται οι συνεργάτες του «Νουμά».

"Απορεί ή φίλος, μās δεν έχει καθόλου δικιο; είμεις όλ' αυτά τά βρισκουμε φυσικώτατα, άφου κάθε άθροπος έχει το έλευτερο αλλάζει γνώμη δυό και

— Τί ιδέα σουρτε, έλεγε μιάν ώρα άργότερα ή Βερετιέφφ στην άδερφή του, καθισμένος σιμά της, σ' ένα μικρό άμάξι με δυό ρόδες που οδήγαε ή ίδιος, να βάλης στο κεφάλι κείνου του κουτοπερήφανου τη μαζούρα;

— Έίχα το σκοπό μου.

— Έπιτρέπεται ναν τονέ μάθω;

— Έίμαι μυστικό μου.

— "Ω, ω! Και χτύπησε με τη βίτσα τ' άλογο που τέντωνε τ' αυτιά όμπρός στον ίσκιο χοντρού κλαδιού που έπερτε στο δρόμο, μισοφωτισμένο από το φεγγάρι.

— Και σύ χορεύεις με τη Μάσσα, είπε ή Ναντίζντα.

— Ναι, είπε κείνος άδιάφορα.

— Ναι, ναι, ξανάλεε ή Ναντίζντα με τόνο πειραγμένο, μās την αλήθεια, σεις καμπόσοι-καμπόσοι δεν άξίζετε την αγάπη μίς τίμις κοπέλας.

— Δές; και κείνος ή κύριος της Πετρούπολης, σου άξίζει σένα;

— Περισσότερο από σένα.

— "Έλα, έλα, και ή Βερετιέφφ πρόστεσε άναστενάζοντας τους στίχους μίς κωμωδίας: «Τι άγχαριά, θέ μου, να είσαι άδερφός μίς κόρης της

παντρειάς».

— "Αλήθεια, σου δίνω πολλά βάρετα. Είσαι σύ καλλιο που μου τά δίνεις.

— Δέ λέω όχι.

— Δέ σ' το λέω άφορμή για τη Μάσσα.

— Τότες για ποιόνε;

Το πρόσωπο της Ναντίζντας πήρε έκφραση θλιμμένη.

— Το ξέρεις πολύ καλά, είπε χαμηλώνοντας την φωνή.

— "Α κατάλαβα, μ' άρέσει να πίνω με τους φίλους μου, Ναντίζντα "Αλεξέιθνα, κάνω τη mea culpa μου, και μ' άρέσει.

— Πάψε, άδερφέ, σε παρακαλώ. Δεν είναι άστεία

— Τάμ! Τάμ! πούμ! πούμ! μουρμούρισε ή Βερετιέφφ άνάμεσα από τά δόντια του.

— Έίμαι ή χαμός σου, ή καταστροφή σου και σύ άστειεύσαι.

— «"Ο χωριάτης πάει να σπείρη στάρι, και ή γυναίκα του λέει πώς είναι παπαρούνης» τραγούδησε ή Βερετιέφφ μ' ολόγιμη φωνή, και βάρεσε με τά γκέμια την πλάτη του άλόγου του που ζάτρεζε τροχακίζοντας.

III

Γυρίζοντας σπίτι του ή Βερετιέφφ δεν έγδύθηκε. Και δυό ώρες ύστερα που μόλις άρχισε να προκινή ή άγνή, βγήκε γλήγορα γλήγορα από το σπίτι του.

Στα μέσα του δρόμου άνάμεσα από την "Ιπατόφκα και το ύποστατικό του, στους όχτους μίς ρεματίας βαθείας, είτανε ένα μικρό δάσο από σιμύδες. Τα δεντράκια πυκνωναν εκεί συμαζευτά. Κείνα τσεκούρι δεν άγγιζε ακόμα το χαριτωμένο τους κορμί. "Ένας ίσκιος όχι πυκνός μās παντοτεινός έπερτε από τά φύλλα τους άπάνου στη χλόη τη λεφτή και δροσερή, στολισμένη από χρυσοσταλίδες, από άσπμένιες καμπανούλες, και τους κόκκινους σταυρούς της άγριογαρουφαλιάς. "Ο ήλιος που είτανε στο βγάλσιμο του γιόμιζε το δάσο από δυνατό φως. Οι χοντρές στάλες της δροσιάς φωτίζονταν έδω κ' εκεί από ένα φως διαβατικό. "Όλα άνάπνεαν τη δροσερότη της ζωής και την άγνή μοναξιά και σιγαλιά, που μυστικά ξεχύνουνε οι πρώτες άυγινές στιγμές, όταν καθει είναι τότες τόσο άχτινυόλητο και τόσο ήσυχο. Δεν άγροίκαε κανείς παρά τις μαργαριτένιες κελιάσιες των κορυδαλών που πλανιόντανε σ' απόμκκρα λειβάδια και μέσα στο δάσο δυό τρία πουλάκια δοκιμάζανε γλήγορα κελιάδη